

ΕΣ. 20 αὐγ/89

Ἐν τῷ Φιλadelphείῳ λυρικῷ ἀγῶνι τοῦ 1889, τοῦ ὁποίου ἡ κρίσις ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἑστία, ἐπηνέθη συλλογὴ ποιημάτων φέρουσα τὸν τίτλον *Τραγούδια Ξεriteυμένου*. Ὁ ποιητὴς τούτων ἐν τῇ ξένη διατριβῶν καὶ κρύπτων τὸ ἀληθές αὐτοῦ ὄνομα ὑπὸ ψευδώνυμον εὐηρεστήθη ν' ἀποστείλῃ πρὸς ἡμᾶς ἀντίγραφον τῆς ἐπαινεθείσης συλλογῆς παρέχων τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσωμεν κατ' ἐκλογὴν ἐκ ταυτῆς ἐν τῇ Ἑστία. Εὐχαριστοῦντες τὸν ἄγνωστον ποιητὴν ἀρχόμεθα ταύτης ἀπὸ τῆς σήμερον δημοσιεύοντες πρῶτον τὸ κατωτέρω ποίημα ἔχον ὄλην τὴν ἀπέριττον χάριν ἀημώδους ἄσματος.

MANNA ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Μιά μάνα πολυστένχτη, χαροκαμένη μάνα,
 Ποῦ εἶχε κόρη γιὰ σχολεῖο κι' ἀγόρι γιὰ τὰ ξένα,
 Φιλᾶ τὸν γυιό της μὲ καυμό, κ' ἓνα σταυρὸ τοῦ δίνει.
 Σῦρε, τοῦ λέει, 'στὸ καλὸ μονάκριβο παιδί μου,
 Πάρ' τὸ σταυρὸ γιὰ φυλακτὸ, μαζὶ σου φύλαγέ τον,
 Καὶ 'σάν γυρίσης, φέρε τον σταυρὸ μαλαματένιο.
 Νὰ τὸν κρεμάσης 'στὸ λαιμὸ τῆς ὄρηας ἀδελφῆς σου.
 — Παίρνει τὰ μάτια τοῦ ὀ μικρός, 'ς τὴν ξενιτειὰ μισεύει,
 Κ' ἐκεῖ ποῦ τύχη ἐγύρευε, ἡ τύχη τὸν σιμόνει.
 Πᾶρε, τοῦ λέγει, τὸ βουνὸ ποῦ βλέπεις ἐμπροσθὰ σου,
 Τὸ μονοπάτι ἀνέβαινε, καὶ πίσω μὴ γυρίζεις.
 Ἐστὴν κορυφῇ 'σάν ἀνεβῆς, κατέβ' ἀπὸ τὴν ἄλλη,
 Καὶ κάτω-κάτω μάλαμμα θὰ βρῆς γιὰ τὸ σταυρὸ σου.
 Ποῦ θὰ κρεμάσης 'ς τὸ λαιμὸ τῆς ὄρηας ἀδελφῆς σου.
 Τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ ἀρχίζει κι' ἀναβαίνει,
 Περνοῦνε χρόνια δεκοχτὼ καὶ 'ς τὴν κορυφῇ του φθάνει.
 Πάνω σὲ πέτρα κάθισε, κι' ἀρχίνησε τὸ κλάμμα:
 « Ἄλλοι 'στὴ δόλια μάνα μου π' ἀκόμα μ' ἀπαντῆσει!
 Ἄλλοι 'στὴν ἀδελφοῦλά μου ποῦ προῖκα περιμένει!»
 Μὲ μαύρη καὶ βαρεῖα καρδιά τὸν κάτω δρόμο παίρνει,
 Χρόνια περνοῦνε δεκοχτὼ καὶ κάτω κάτω φθάνει.
 Βαίσκει φλωριὰ καὶ μάλαμμα καὶ τὸ σταυρὸ χρυσάνει.
 Παίρνει καρδίη 'σάν πουλί, καρδίη χρυσωμένο,
 Φθάνει 'στὸ σπίτι τὸ παλιό, καὶ μάνα δὲν εὐρίσκει!
 Νὰ τάξῃ ἀσῆμι 'ς τοὺς ἁγίους 'ς τὴν ἐκκλησιά πηγαίνει,
 Κ' ἐκεῖ ποῦ ἐγονάτιζε, κ' ἐκεῖ ποῦ προσκυνοῦσε,
 Βγαίνει ἀπ' τὸ βάθος μιὰ φωνὴ καὶ τὴν καρδιά του σχίζει:
 « Παιδί μου, ἄχ, πῶς ἄργησες, καὶ τώρα μεῖς ἀργοῦμε,
 Καὶ τώρα μεῖς ἐπήγαμε 'ς ἀγυριστὸ ταξεῖδι!
 Πᾶρε λιθάνι καὶ φωτιά κ' ἔλα χαϊρέτισέ μας
 Καὶ βάλε τὸ χρυσὸ σταυρὸ 'στὴν ἀδελφῇ σου ἐπάνω.»
 Παίρνει λιθάνι καὶ φωτιά, καὶ τὸ σταυρὸ μαζὶ του,
 Κ' ἐπάνω σὲ δὺο μνήματα τ' ἄσπρα μαλλιὰ του σέρνει.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΕΣ. 27/αὐγ/89

ΘΥΜΑΣΑΙ:

Θυμᾶσαι, ὅταν 'ς τὸ λειβάδι
 Σ' εἶδα μονάχη ἓνα βράδυ
 'Σάν πεταλοῦδα νὰ πλανᾶσαι,
 Θυμᾶσαι;

Κρυφὰ ἐστάθηκα σιμά σου,
 Καὶ 'σάν μ' ἐπῆρεν ἡ ματιὰ σου,
 Εἶπ': ἄγγελος ἦ κόρη νᾶσαι!
 Θυμᾶσαι;

Δυὸ λόγια, δυὸ ματιὰς, δυὸ χέρια
 Γλυκὰ σφιγμένα, καὶ 'ς τ' ἄστέρια
 Τὸ πρῶτο μ' ἔφερε φιλι σου.
 — Θυμῆσου!

'Σάν ταῖς χουταῖς στιγμαῖς ἐκεῖναις
 Χρόνια περάσανε καὶ μῆνες
 Καὶ τώρα λέγω: 'Σάν λυπᾶσαι,
 Θυμᾶσαι;

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.

ΕΣ. 17 Σεπ/89

Η ΤΡΕΛΛΗ

Μέσ' 'ς τὸ σκοτάδι μιᾶς σπηλιᾶς,
 'Στὸ βράχο τῆς ἀκρογιαλιᾶς,
 Στενάζει κόρη μοναχῇ
 Καὶ δέρονται ἡ φτωχῇ.
 Ἔμερας νὰ 'δῆ δὲν θέλει φῶς,
 Καὶ μένει ὁ πόνος τῆς κρυφῆς
 Τὴν γῆ τὸ κύμα 'σάν φιλᾶ,
 Κι' ὁ οὐρανὸς γελά.

Μὰ κάθε φοβερὴ νυχτιὰ
 Ὅπου σηκώνεται ἡ Νοτιὰ,
 Ἐμπρὸς 'ς τὸ κύμα σιωπηλῇ
 Τὴν βλέπεις τὴν τρελλῇ.
 Ἐγεί νεράϊδας ὠμορφιά,
 Μὰ ἡ ὄψι της μιὰ συννεφιά,
 Ποῦ ἀστροπελέκι καὶ βροντῇ
 Λὲς μέσα της κρατεῖ.

Βλέπει τὸ κύμα τὸ πικρὸ,
 Βλέπει τὸν κάτασπρον ἀφρὸ,
 Κι' ἀκόμα ἓνα νεκρὸ τηρᾶ
 'Σ τ' ἀκοίμητα νερά.

Εἶνε δὺο χρόνια ποῦ ἡ Νοτιὰ
 'Σάν τὴ ξερριζωμέν' ἰτιά
 Τὸν εἶχε ρίξῃ ἐκεῖ νεκρὸ
 Τῆς ξενιτειᾶς γαμβρῶ!

Κ' ἐπήγαγε 'ς τὴν ἐκκλησιά,
 Μὰ ὄχι γιὰ στεφανωσιά:
 Πῆγαν γιὰ μαῦρο χωρισμό,
 Γι' ἀγιότρουτο καυμό.

Ὁ νεὺς της πέθανε μαζὺ
 Μὲ τὸν καλὸ της, καὶ δὲν ζῆ
 Παρὰ ἡ τρομάρα μιᾶς βραδυᾶς,
 Κ' ἡ πίκρα τῆς καρδιάς.

Φεύγει ἀπ' τὸ κύμα, κι' ἀρχινᾶ
 Τὸ μοι:ολόγι 'ς τὰ βουνά
 Ποῦ ἀντιλαλοῦν ὡς τὴν αὐγῇ
 Τῆς δόλιας τὴν πληγῇ.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.